
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

ROMLÁS ELLEN

Efezus 4,17-32

2016.SZEPTEMBER 11.

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: 149. zsolttár

Imádkozzunk: Mi is dicséretmondásra gyülekeztünk egybe, Mennyei Atyánk, hogy ki-ki külön, a maga életében megtapasztalt áldásokat is ide hozva együtt és közösen emlékezzünk nagyságos dolgaidról, szabadtásodról, hűségedről, irgalmasságodról és mindennek fölött arról, hogy a próféták által adott ígéreted betöltötted, Krisztusodat elküldötted, kereszthalála és feltámadása által kiszabadítottál bennünket bűnből, halálból, elveszésből, és átvittél minket az Ő szerelmes országába. Dicsérünk és magasztalunk. Kérünk Mennyei Atyánk, a mai alkalmunkon is Igéd erejével, Szentleked világosságával áldj meg bennünket, hogy énekünk, imádságunk, szavunk és ujjongásunk dicsérete mellett tudhassunk Téged egész életünkkel is magasztalni szent étellel, jó törvényed megtartásával, igaz rended betöltésével, a szeretet útján való járással. Olyan kevés ehhez az erőnk és még kevesebb az akaratumk, de mégis erre vágyakozunk és kérünk, légy itt közöttünk Lelked által, áldj meg bennünket, taníts minket a Krisztus útján járni. Őérette hallgasd meg könyörgésünket. Ámen

Textus: Ezt mondom tehát, és bizonyágot teszek az Úrban, hogy ti többé ne járjatok úgy, amint egyéb pogányok is járnak az ő elméjük hiábavalóságában, akik értelmükben meghomályosodtak, elidegenültek az isteni élettől a tudatlanság miatt, amely az ő szívük keménysége miatt van bennük; akik már nem fájlalnak semmit, önmagukat bujálkodásra adták, minden tisztátalanságnak nagy mohósággal. Ti azonban nem így tanultátok a Krisztust; ha ugyan hallottátok őt, és tanítást vettetek őbenne, úgy amint van az igazság a Jézusban: hogy vetkőztétek le a régi élet szerinti óembert, amely megromlott a csalárd kívánságok miatt; újuljatok meg a ti elméteknek lelke szerint, és öltözzétek fel az új embert, amely Isten szerint teremtetett, valóságos igazságban és szentségben. Azért vessétek le a hazugságot, szóljatok igazságot, ki-ki az ő felebarátjával: mert egymásnak tagjai vagyunk. Ám haragudjatok, de ne vétkezzetek: ne menjen le a nap a ti haragotokon; és ne adjatok helyet az ördögnek. Aki lopott, többé ne lopjon; hanem inkább dolgozzon, keze munkájával cselekedje a jót, hogy legyen

mit adnia a szűkölködőnek. Semmi rothadt beszéd ne jöjjön ki a szátokból, hanem csak amely hasznos az építésre, hogy áldásul legyen a hallgatónak. És meg ne szomorítsátok az Isten Szentlelkét, aki által elpecsételtetek a megváltás napjára. Minden keserűség és méltatlankodás és harag és láрма és káromkodás kivetessék közületek minden gonoszsággal együtt. Legyetek pedig egymáshoz jóságosak, irgalmasok, engedjétek meg egymásnak, ahogyan az Isten is megengedett nektek Krisztusban. (Efézusi levél 4,17-32.)

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! A felolvasott rész egyik súlyos mondanója egyetlen egy szóban foglalható össze: korrupció. Erről eleget beszélnek ma Magyarországon, minden sarokban, minden pult alatt, minden polcon, minden levélrezdülésben, minden szóban korrupciót sejtünk, vagy sejtetnek velünk. Szeretném mindazáltal hozzáfűzni mindehhez azt a mondatot, amit jó régen Amerikában hallottam. Ott is bőven virágozik a korrupció, ott is sokat beszélnek róla. Ott mondta egy cinikus ember: a korrupció az, amiből én kimaradtam. Értjük jól, ugye. De az az igazság, hogy nekünk fordítva kéne mondanunk: a korrupció az, amiből nekem ki kell maradnom. A múlt alkalommal nagy bátran beszéltem krízisekről és elmondtam, hogy Pál apostol vigasztalásul írta ezt a levelét. Rómából. Fogságban van, hamarosan indul a pere, aztán jön a Néro féle keresztyénüldözés, amikor ráfogják a keresztyénekre a nagy vádat: odium humani generis, vagyis hogy a keresztyének gyűlölik az emberi nemzetséget. S ekkor Pál apostolt lefejezik. Tehát még fogságából levelet írt az efézusi gyülekezetnek, akik értesültek letartóztatásáról. És megingott a hitük, hiszen annyi jót és áldást kaptak az apostol igehirdetése nyomán, és igen bele tudtak növekedni a Krisztus kegyelmébe, és most ez a szent ember ítélet alatt van, el fogják ítélni, mint egy közönséges felforgatót, mint egy bűnözőt. Igen, ilyenkor meginog az ember. De láttuk, hogy még más nagy krízisek is voltak ott, például az Istentől elidegenedett krízise, aki szerint nincsen kegyelem, csak érdem. Miközben a keresztyénség döntő üzenete az, hogy csak kegyelem van. mert ha nincs kegyelem, akkor nincsen semmi. És utaltam egy harmadik krízisre is, már előre tekintve a mai Igére. Ez a mi régi emberünknek és a Krisztusban megszületett új énünknek a nagy küzdelme, amit Pál apostol sajátos kifejezéssel így ír le: ó ember, illetve új ember.

A mai igében konkrét tanácsokat ad, és közben erre a krízisre is ráirányítja a figyelmünket. Azt mondja: vetkőzzétek le a régi élet szerint való ó embert (a régi embert, a régi ént), és öltözzétek fel az új embert. Azt is elmondtam, hogy Pál apostol itt nagy kíméllettel beszél. A Kolossé gyülekezetnek már egyenesen azt írja, hogy: öldököljétek meg az ó embert. De a lényeg mindkét esetben ugyanaz, vagyis mély krízisben élünk és ennek döntő oka az, hogy óember folyton visszatér. A mozifilm címéhez igazodva, így is mondhatnám: A birodalom visszavág. Holott óember tud hallgatni, és félrevonulni. Amikor átragyogja az életünket Isten csodálatos világossága, amikor megrezdül a szívünk a megmentő kegyelem hallatán, amikor Isten jóságossága áthat bennünket

és elkezdődik az életünk formálódni, akkor óember félreáll, akkor ő nincs ott, nincs is. Ugye, mindenki ismeri életének ezeket a diadalmas pillanatait: például, megszabadulni egy borzalmas, rettenetes szokástól. Van egy ismerősöm, aki afféle visszaszólt, feleselő ember. Ez rettenetes tulajdonság, már legalább tíz állást vesztett el, mert mindig neki van igaza és folyton visszaszólt a főnököknek. Aztán nagy küzdelmek árán, sok imádságban elkérte, hogy az Úristen cipzárassa már be neki a száját. Megtörtént. Ujjongás. Fantasztikus diadal. Végre megváltozni, abbahagyni valamit, végre egy önmagamnak és másoknak kárt és bajt hozó tulajdonságtól megszabadulni, ahogy az apostol is mondja itt: semmi rohadt beszéd a ti szátokból ki ne származzon! Hát most nem mondok semmi rohadtat, megújultam, - így az én barátom. Óember eltűnt. Aztán idővel szomorúan jött, mert adott alkalommal óember visszatér, hogy újra érvényesítse jogait. És vele visszatértek a förtelmes szavak és indulatok, a fennhéjázás és a kevélykedés. Meg kell óemberrel küzdeni.

Testvérek, Krisztus sehol nem ígéri nekünk, hogy aki az Ő követésébe indul, ha eddig gazember volt, csak egy csattintás, és most már odatesszük elé az i betűt és igaz ember lesz, vagy ha eddig sötétségben járt, átlép egy határvonalat és most már csupa világosság lesz körötte, mi több ő maga lesz a fényforrás., ha eddig ő volt a világ legförtelmesebb embere, most már föl lehet terjeszteni béke Nobel-díjra, és olyan szent, hogy éltében szentté lehetne avatni. Ezt Ő sehol nem ígéri. Azt olvastuk a keresztség szereztetési Igéjében is: tanítsátok meg őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek. Meg kell hát küzdeni. És ez napról-napra való krízis. 455. dicséretünkben, a régi szép kegyes énekben azt énekeltük: Ó, emberünk, ha szenved, az jó nekünk, tudom... De bizony, nemcsak az óember szenved, hanem szenved az új ember is, mert ott van még a régi én, visszatér, követeli a jogait. Akik faluhelyen nőttek föl vagy van kertjük, tudják, hogy mit mondok azzal, hogy tarack. Az valami gazféle, úgy is hívják: kertgyilkos. Hosszú, fehér, elágazó gyökérzete van. Egyszer édesapám, amikor nagyon idétlenkedtünk, nevelő feladatul hátraküldött bennünket a kertbe tarackot szedni. Kézzel kell szedni. Mert hiába megy neki az ember ásóval, kapával, ennek a gyomnak az a tulajdonsága, hogy ha szét-darabolják a hosszú, fehér gyökerét, minden kis darabkájából újabb és újabb sarjak nőnek. Vagyis mesterséges úton csak klónozzuk. Kézzel kell szedni. De az gyötrő munka. Így kell sokszor az óemberrel harcolni, - kézzel. Itt nem lehet sarabolni, nem lehet lelki gyomirtót alkalmazni, nem lehet valamiféle nagy ásóval, kapával nekiugrani, hanem a saját életünkben naponként küzdelmet kell folytatni.

Sok minden megnehezíti ezt. Egy példát hadd hozzak ide. Jól értették az efézusiak, amikor az apostol arról ír nekik, hogy ne legyetek olyanok, mint amilyenek egykor voltak, mármint pogányok, akik elidegenedtek Istentől és mindenféle tisztátalanságnak nagy nyereséggel való cselekvésére adták magukat. Efézusban esett ugyanis, hogy miután az apostol megszervezte a Keresztelő János tanítványaiból az első gyülekezetet, akik komoly eltökéltséggel akartak az új életben élni, a városban forrongást támadt ellenük, mert a korruprt üzél-

mekben érdekeltek úgy érezték, hogy a keresztyének eltérő életmódja miatt elvész a kereset. Tehát az efézusiak tökéletesen értették, hogy mit jelent hamissággal vétkezni, mit jelent pogány módon élni. Ezzel kellett nekik naponként megküzdeni – kívül és belül egyaránt. Sok minden megnehezítette ezt nekik. Aztán hozzáteszi még az apostol azt is, hogy ne éljetez úgy, mint azok, akik értelmükben meghomályosodtak. Micsoda ellentmondás ez: az ész fénye sötétiséget áraszt! Mégis, voltak ilyen szakaszai az emberiség történelmének, nem is kell nekünk Efézusba visszamenni kétezer évvel korábbra. Majd folytatja: elidegenültek az isteni élettől a tudatlanság miatt, amely szívük keménysége miatt van bennük. Elidegenülni azt jelenti, hogy nem veszek részt, kizárom magamat, kívül állok. Itt most nem a filozófiai elidegenítésről van szó, amikor kizárnak valamiből, például egy polgári közösség javaiból, vagy ismeretek lehetőségeiből. Ez esetben én zárom ki magamat. Elidegenül valaki, mint a tékozló fiú. Azt mondja: Atyám, add ki a rám eső részt! Az atya kiadta, mint ha meghalt volna már, fogta az örökséget és messze vidékre költözött. Elidegenült. És nem vett többé részt az atya életében; elidegenült, messze vidékre költözött. Ne legyetek ilyenek! Mert annyi minden szükségessé teszi, hogy a Krisztus útján járjunk – annyi minden megnehezíti azt –, és egyedül a kegyelem teszi lehetővé.

Csak néhány pontot vettem ki az apostol hosszú felsorolásából, amely majd folytatódik tovább levél végéig. Kérem, ki-ki otthon tételről-tételre olvassa ezeket végig, forgassa meg a szívében, – mert ez a Krisztus iskolája. Most csak néhányat emelek ki, mindegyik a központi motívumhoz vezet: romlottság, korrupció. Azt mondja az apostol: ne legyetek olyanok, mint voltatok egykor, akik Krisztustól elidegenedve szívetek keménységében jártatok, hanem öltözzétek fel az új embert, és ne legyetek erkölcsi érzék nélkül. Ez egy szép magyar értelmező fordítás; szó szerint úgy kellene fordítani: ne legyetek érzéketlenek, mint akiknek semmi nem fáj, mint akik elmennek az élet rettenetes és csodálatos dolgai mellett. Ez az érzéketlenség itt mind a kettőt jelenti. Ne legyetek érzéketlenek. Aki olvasta Truman Capote amerikai író híres könyvét, a Hidegvérrel-t, amely egy gyilkosságról szól, tudja miről beszélek. Az író a fegyházban elment ez elfogott és halálraítélt gyilkosokhoz, először csak riportot akart készíteni velük, aztán egy nagy irodalmi mű lett belőle, ennek a címe: Hidegvérrel, – vagyis érzéketlenül. Lehetséges, hogy ember embertársát csak úgy megöli és kirabolja? És a bíró előtt és az ügyvédek, és a siralomházban, és az íróknak és a családtagjainak nem tud semmit mondani, hogy miért tette? Megvonja vállát? Csak? Ne legyetek erkölcsi érzék nélkül! Fájjon a rossz, és örüljetez a jónak.

Aztán azt mondja az apostol: vetkőzzétek le ama régi élet szerint való őembert, amely meg van romolva – most hadd fordítsam így: amely korrumpat a csalárd kívánságuk miatt. Amikor azt mondja: vetkőzzétek le, akkor használhatna más szót is. Másutt azt mondja, például a Korinthusi levélben, amikor a feltámadás titkáról és az eljövendő élet utáni vágyakozásáról beszél: mi, akik e sátorházban lakozunk, vágyakozunk levetkőzni ezt a romlandót és felöltözni

azt, ami romolhatatlan! – ám ott nem a korrupcióra utal, erkölcsi szellemi értelemben, hanem a veszendőre, a mulandóra utal, amire azt szoktuk mondani, hogy porból vetétek és porrá lesz. Itt, amikor azt mondja, hogy vetkőzzétek le a romlottságot, nem afféle szép vetkőzésre gondol, ahogy rendszerben, először a zakót, aztán a nyakkendőt, aztán az inget, aztán a cipőt, aztán a zoknit levesszük és jöhet az új ruha, hanem azt mondja: dobjátok félre. Láttatok ilyet, nyilván, amikor az ember tépi le magáról a megbüdösödött ruháját, vagy a beszennyeződött göncét és behajítja de nem a szennyes közé, hanem a kukába. Kidobja. Dobjátok ki és öltözzétek fel az újat. Ne félre tegyétek az óembert. Nemrégiben éltem át ilyet. Elszakadt egy hosszú kábel, egybeöntött, forrasztott, még a villanszerelő sem tudja megjavítani. Ki kell dojni. Aztán látom, hogy akinél ez így történt, még mindig ott van a sarokban. S kérdezem, miért nem dobtad ki? Hiszen életveszélyes. Mire ő: talán még jó lesz valamire. Nem jó semmire, ki kell dojni.

Mire jó az óember, mire jó a családság, mire jó a megromlott élet, mire jó az Istentől való elidegenedettség, mire jó az érzéketlenség? Semmire nem jó. Miért őrizgetitek, miért teszitek a polcra, sarokba, mondván, jó lesz az még valamire? Krisztusnak van egy megdöbbentő példázata a megtisztított házról, amelyből kiűzik az ördögöt, aztán úgy marad, üresen. És visszajön az ördög, benéz és látja, hogy üres. Ekkor maga mellé vesz még hét annyit és rosszabb lesz dolga annak a háznak, mint volt kezdetben. Vessétek el, hajítsátok félre az óembert - és újuljatok meg mondja az apostol – elmétek lelke által. Belezavarodok, mert itt arról beszél az apostol, amin nagy viták vannak, hogy minek kell fordítani. A vita Nyugatról jött be hozzánk, igen, ma is vannak egy páran nyugat-majmolók, akik elkezdték a lelket szellemnek fordítani, a Szentlelket meg Szent Szellemnek fordítani. Pedig lélek az! Mert amit mi szellemen értünk, az az ember értelmi és olykor érzelmi együttese, valósága. Milyen szellemű valaki? Jó szellemű, rossz szellemű? Szellemes ember valaki? A lélek szóval az erőt fogalmazzuk, és az isteni erőt is, és most azt mondja az apostol, hogy az elménknek, a szellemünknek is megoldója az Isten kegyelme, mely átlekesít, átítat Isten Lelkének a valóságával. Újuljatok meg e szerint – mondja az apostol –, és öltözzétek fel az új embert, az Isten szerint teremtet igazságban és valóságos szentségben.

És végül itt van néhány rövid és gyors mondat az apostoltól, mindegyik az egész életünkre vonatkozik. Valaki azt mondta erre, hogy ezek olyan lözöngök, napiparancsok, mint amikor a vezérlő tábornok – vagy inkább magyarosan mondom: a huszárkapitány azt mondja: Lóra! Akkor a huszár tudja, hogy lóra kell kapnia. Lóról! Akkor le kell szállnia. Ezt most itt ilyen lóra-lóról. Egy-egy erős szó áll itt. De azért értelmeznünk is kell. Vessétek le a hazugságot! – ugyanazt a szót használja az apostol, mint az óember esetén – dobjátok félre a hazugságot. Majd folytatja: és szóljatok igazságot, ki-ki felebarátjával, mert egymásnak tagjai vagyunk. Haragudjatok ugyan, de ne vétkezzetek. Lám, milyen kompromisszum-kész az Isten! Igen, lesznek és vannak és voltak is pillanataink, amikor haragra lobbantunk, és milyen szörnyű, amikor az embert

dagasztja, keleszti, megőrzi, hazaviszi, elteszi másnapra is dühét, hogy meg ne romoljon a haragja, aztán reggel előveszi és viszi tovább. Igen, fellobbanunk, hogyne, ha sérelem ér; felhorkanunk, ha bántás ér. De ne menjen le a nap a ti haragotokon – mondja Pál. Hálaadáson menjen le a nap, megköszönve Istennek, hogy megőrzött és megtartott. Senki – mondja tovább – az ördögnek ne adjon helyet. Itt a görög toposz szó szerepel, ezért így is visszaadható: egy talpalatnyi helyet se adjatok. Mint a mesében, amikor a farkas kérezkedik a malachoz: csak a hátsó lábam engedd be, csak a másikat, csak a fületem, – így kérezkedik be a gonosz az életünkbe. Mindegyre. Manapság így beszél: hát nem szeretsz? Hát a keresztyének nem szeretnek mindenkit? S valóban, nem ezt halljuk ma is, nem ezt kiabálják a fülünkbe? A keresztyének mindenkit szeretnek, legfőképpen ellenségeiket szeretik. Elválták egy francia pap tor-kát mise közben? Nem baj, mi szeretjük a torokvágókat! Gyalázzák a Krisztus nevét? Kebele, testvér! Bűnre csábítanak bennünket, korrupcióba rángatnak minket, hát gyere keblemre, mert a keresztyének mindenkit szeretnek! Csak a farkacskámat, csak a fülecskémet, csak a lábacskámat. Szörnyű ígézet ez! De ne hagyjatok helyet a gonosznak, egy talpalatnyit sem. Zárd ki, mert ha nem zárod ki, életveszedelemben kerülsz. Nagy harc ez, mert amikor a gonosz csábít, bizony szépen beszél. Nincs olyan apostol, nincs olyan evangélista, nincs olyan zoltáros, testvérek, aki olyan szépen tudna beszélni, édeskedni, fülünkbe duruzsolni, mint a gonosz. Ő beszél a legszebben. Ne hagyjatok neki helyet! Aki eddig lopott, többé ne lopjon – folytatja Pál –, hanem inkább munkálkodjék saját keze munkájával – és hozzáfűzi – azért, hogy megsegíthesse azt, aki szűkölködik. Ez itt forradalom! Pál apostol Efézusban, egy tolvaj-világban szolgált, ott ahol mindenki mindenkit becsapott, ez volt a világ folyása. Egyszer kiszámítottam, hogy Magyarországon tulajdonképpen senki nem jár jól a kölcsönös átverések világában: a szerelő becsapja a kuncsaftot, a szerelőt becsapja a másik szerelő, őt becsapja a pincér, a pincért becsapja a főnök, a főnököt a nagyfőnök, aki éppen kuncsaft lesz a szerelőnél. Körbecsaljuk egymást, mindenki leszedi a sápot a másiktól és mindenkit becsap a másik. És mindenki megromlott. Azt mondja az apostol: aki orzott, ne orozzon többet, hanem keze munkájával munkálkodjék. És itt hozzá tesz valamit – ez a forradalom. Mert a munka célja nem csupán az, hogy kinek-kinek meglegyen a saját betéví falatja, hogy legyen mit az asztalra tennie, hogy legyen élete, hanem az is, hogy a szűkölködőnek is jusson. Marx Károly, a nagyhatású filozófus sokat beszélt az eredeti tőkefelhalmozásról. Ez azt jelenti, hogy az ember a munkával megtermel valamit, amit nem kell visszaforgatnia a termelésbe, nem költi el önmagára, hanem a ládafiában marad, egy forint vagy tíz forint, vagy száz. Aztán ebből újabb vállalkozás lesz, aztán ebből tőke lesz, meg a kapitalizmus. Pénzhajhászás. És a következményeket vádolja, mondván, hogy ezt az egészet a keresztyének találták ki. Sajnos, azt hiszem, Marx nem olvasta az Efézusi levélnek erre vonatkozó passzusát, máskülönben ezt nem állította volna. Pál azt mondja: azért munkálkodjék ki-ki a saját kezével, hogy a szükségben levőt megsegítse.

És végül még egyet. Azt mondja az apostol: legyetek egymáshoz jóságosak, irgalmasak, megengedvén egymásnak, miképpen az Isten is a Krisztusban megengedett nektek. Amit ebből a hosszú buzdításból kivettük és egymás alá sorakoztattuk, megmutatja, hogy milyenek voltunk a Krisztus ismerete előtt, milyenek azok, akik úgy élnek, mint a pogányok, milyenek azok, akik elidegenedtek az Istentől, és kizárták magukat az isteni életből, milyenek azok, akikben az óember uralkodik. De most hadd járja át a szívünket, amit itt a végén mond az apostol: megengedvén egymásnak, mert az Isten is megengedett nektek. Tehát nem az erénycsőszök erénytábláját írta le itt az apostol, és nem arról beszélt, hogy mi leszünk majd e világ morális, szellemi és lelki mérőszói, mi pontozzuk majd az embereket, hogy ki jó, ki erkölcsös, stb. Hagyjuk ezt meg a komcsiknak. Ugye, régen a kommunistákat neveztük komcsiknak, most a kommunikáció világában lépnek fel az új komcsik. Hagyjuk meg ezt nekik, pontozzanak csak, ítélkezzenek csak. Ma már van szociális média is, lehet vele akár lincselni is. Ti legyetek irgalmasok, megengedők, jóságosak. Hát nem azért élünk és vagyunk még, nem azért van üdvösség-reményünk, mert felragyogott ránk Isten csodálatos napfénye? És nem azért világosított meg bennünket a Lélek, mert együtt támasztattunk fel a Krisztussal és együtt ültettettünk vele a mennyekbe? Egyszóval, nem azért van jövőnk, mégpedig abszolút jövőnk, mert az Isten megengedett, egészen pontosan, elengedett – bűnt, vétket, elveszést – a Krisztusért? Elengedte a bűnt, elengedte a vétket, elengedte a nyomorúságot, elengedte a haragját és megkegyelmezett. Testvéredhez, társadhoz, keresztyén barátodhoz, hit útján járóhoz légy jóságos, légy türelmes, légy megengedő mert, ahogy Jeremiás próféta mondja Siralmas énekében, csak az Úr nagy kegyelme, hogy még nincsen végünk, csak az Úr nagy kegyelme, hogy vagyunk és élünk. Nos, hát, kedves testvérek, félre az óemberrel, és öltözzük az új embert. Fog még a régi kopogtatni nálunk. Sokat fog még jelentkezni, sokat fogja önjogát követelni, sokszor fog még bennünket megkísérteni, és talán még térdre is rogyasztani, – de öltözzük az új embert, azt a reményt, azt a valóságot, azt a hitet, hogy Krisztusban romolhatatlanságot, kegyelmet, isteni szeretetet és dicsőséget nyerünk. Ámen

Imádkozzunk! Magasztalunk Urunk, hogy Szentlelked által bepecsételtél bennünket is az igaz életre kegyelemből. Magasztalunk, hogy Krisztus útjára hívtál bennünket és mennyei erőddel megújítasz, hogy járjunk azon kegyelmedből. Magasztalunk Mennyei Atyánk, hogy úgy hívtál meg bennünket bűnbocsánatra, újjászületésre, szent életre, feltámadásról örök életre, hogy nem bennünket, hanem Krisztusodat tekintted és nekünk megengedtél, hozzánk irgalmas voltál, bűnadósságunkat eltörölted, és nem a mi régi énünket, ó emberünket tekintted, hanem a Te szerinted valót, az igazságban és szentségben teremtett új embert. Add, hogy hadd járjunk ebben, annyi romlás vesz bennünket körbe, annyi harag, annyi méltatlanság, annyi érzéketlenség, annyi rossz, annyi gyűlölet, annyi ember fordít Neked hátat és idegenedik el Tőled és veti magát a másodpercig tartó élet múlandó és veszendő valóságá-

ba. Olyan könnyen meginog a hitünk, amikor azt látjuk, hogy a tiéd viszont szenvednek, s olyan könnyen megcsal bennünket a kísértő és visz bennünket tévutakra. Őrizz és óvj meg bennünket Mennyei Atyánk és segíts minket az új életben, hogy igazán felöltözhessük a Te szerinted való új embert a Krisztus dicsőségére, embertársaink javára, az igaz és a szent élet fölragyogtatására, mindannak elvégzésére, amire Te magad rendeltél bennünket.

Kérünk a szomorkodókért, vigasztald őket a feltámadott Krisztus erejével, könyörgünk a betegekért, a gyógyulásra várókért, áldd meg orvosaik, gyógyítói kezét és hozd vissza őket közénk, hogy velük együtt adhassunk hálát a Te szabadításodért. Könyörgünk a nincstelenekért, a magukra maradottakért, a gyengékért, a kicsinyekért, a kiszolgáltatottakért, áldd meg Urunk a mi két kezünk munkáját, hogy mi őket is segíthessük megszerzett javainkból. Könyörgünk Urunk a háborút szenvedőkért, a bombázott városok, a szerencsétlen polgári lakosságáért, a menekülni kényszerülőkért. Adj békességet Urunk e világban és könyörgünk a hatalmasokért, a nagyokért, a cinikusokért, akik vérbe, bajba, romlásba rántják a világot, fordítsd szívüket, lelkipüket önmagad felé, hogy e világ békességét, a rájuk bízottak javát szolgálják.

S mi értünk is Urunk, add, hogy Igéd áldott magvetése lehessen bennünk és megteremhessük annak gyümölcsét nagy Neved dicsőségére. Ámen